

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého rozšířeného senátu)

5. července 2023*

„Žaloba na neplatnost – Institucionální právo – Člen Parlamentu – Odmítnutí předsedy Parlamentu vyhovět žádosti o ochranu výsad a imunit – Akt, který nelze napadnout žalobou – Nepřípustnost“

Ve věci T-115/20,

Carles Puigdemont i Casamajó, s bydlištěm ve Waterloo (Belgie),

Antoni Comín i Oliveres, s bydlištěm ve Waterloo,

zástupci: P. Bekaert, G. Boye, S. Bekaert, avocats, a B. Emmerson, KC,

žalobci,

proti

Evropskému parlamentu, zástupci: N. Görnitz a J.-C. Puffer, jako zmocněnci,

žalovanému,

podporovanému

Španělským královstvím, zástupci: A. Gavela Llopis a J. Ruiz Sánchez, jako zmocněnkyně,

vedlejším účastníkem,

TRIBUNÁL (šestý rozšířený senát),

během porad ve složení: A. Marcoulli (zpravodajka), předsedkyně, S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, J. Schwarcz a R. Norkus, soudci,

za soudní kancelář: M. Zwozdziak-Carbonne, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení, zejména k usnesení ze dne 17. června 2021, jímž bylo rozhodnuto, že o námitce nepřípustnosti vznesené Parlamentem bude rozhodnuto spolu s věcí samou,

po jednání konaném dne 24. listopadu 2022,

* Jednací jazyk: angličtina.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se Carles Puigdemont i Casamajó a Antoni Comín i Oliveres, žalobci, domáhají zrušení rozhodnutí předsedy Evropského parlamentu údajně obsaženého v dopise ze dne 10. prosince 2019 zasláném v odpověď na žádost, aby Parlament na základě článku 9 svého jednacího řádu ochránil jejich poslaneckou imunitu.

Skutečnosti předcházející sporu a skutečnosti, které nastaly po podání žaloby

- 2 První žalobce byl v okamžiku přijetí Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (zákon Parlamentu Katalánska č. 19/2017 o referendu o sebeurčení) ze dne 6. září 2017 (DOGC 7449A, ze dne 6. září 2017, s. 1) a Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (zákon Parlamentu Katalánska č. 20/2017 o přechodném právním a ústavním řádu Republiky), ze dne 8. září 2017 (DOGC 7451A, ze dne 8. září 2017, s. 1), a dne 1. října 2017, kdy se konalo referendum o sebeurčení podle prvního z těchto dvou zákonů, přičemž uplatňování ustanovení daného zákona bylo mezitím pozastaveno na základě rozhodnutí Tribunal Constitucional (Ústavní soud, Španělsko), předsedou Generalitat de Cataluña (Regionální vláda Katalánska, Španělsko) a druhý žalobce členem Gobierno autonómico de Cataluña (Autonomní vláda Katalánska, Španělsko).
- 3 V návaznosti na přijetí uvedených zákonů a na zmíněné referendum Ministerio fiscal (státní zastupitelství, Španělsko), Abogado del Estado (právní zástupce státu, Španělsko) a politická strana VOX iniciovali trestní řízení proti několika osobám, mezi nimiž byli žalobci, s tím, že se tyto osoby dopustily skutků kvalifikovaných mimo jiné jako trestné činy rozvracení státu, násilí proti orgánu veřejné moci a porušení povinností při správě veřejného majetku.
- 4 Usnesením ze dne 9. července 2018 Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko) konstatoval, že žalobci se v důsledku útěku ze Španělska nedostavili k soudu, a trestní řízení proti nim přerušil do doby, než budou nalezeni.
- 5 Žalobci následně kandidovali ve volbách členů Parlamentu, které se ve Španělsku konaly dne 26. května 2019 (dále jen „volby konané dne 26. května 2019“). Jak vyplývá z oficiálního vyhlášení volebních výsledků, které provedla Junta Electoral Central (ústřední volební komise, Španělsko) v rozhodnutí ze dne 13. června 2019 o „[v]yhlášení poslanců zvolených do Evropského parlamentu ve volbách konaných dne 26. května 2019“ (BOE č. 142, ze dne 14. června 2019, s. 62477), žalobci byli v těchto volbách zvoleni poslanci Evropského parlamentu.
- 6 Dopisem ze dne 14. června 2019 požádali žalobci tehdejšího předsedu Parlamentu mimo jiné o to, aby vzal na vědomí výsledky voleb konaných dne 26. května 2019 uvedené ve vyhlášení ze dne 13. června 2019.
- 7 Dne 15. června 2019 vyšetřující soudce Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) zamítl návrh žalobců na zrušení vnitrostátních zatýkacích rozkazů vydaných vůči nim španělskými trestními soudy, aby mohli být souzeni v rámci trestního řízení zmíněného v bodě 3 výše.
- 8 Dne 17. června 2019 oznámila ústřední volební komise Parlamentu seznam kandidátů zvolených ve Španělsku, v němž jména žalobců nebyla uvedena.

- 9 Dne 20. června 2019 předložila ústřední volební komise Parlamentu rozhodnutí, v němž shledala, že žalobci nesložili slib zachovávat španělskou Ústavu, vyžadovaný článkem 224 odst. 2 Ley orgánica 5/1985 de régimen electoral general (zákon č. 5/1985 o všeobecném volebním systému), ze dne 19. června 1985 (BOE č. 147, ze dne 20. června 1985, s. 19110), a v souladu s tímto článkem oznámila uvolnění křesel přidělených žalobcům v Parlamentu, jakož i pozastavení všech výsad, které by jim mohly z výkonu jejich funkce plynout, a to až dokud nesloží tento slib.
- 10 Dopisem z téhož dne žalobci požádali předsedu Parlamentu mimo jiné o to, aby na základě článku 8 tehdy platného jednacího řádu Parlamentu naléhavě přijal veškerá opatření nezbytná k potvrzení jejich výsad a imunit. Žádost ve stejném smyslu podali dne 24. června 2019.
- 11 Dopisem ze dne 27. června 2019 zaslal předseda Parlamentu odpověď na dopisy žalobců ze dnů 14., 20. a 24. června 2019, v níž jim v podstatě sdělil, že s nimi nemůže jednat jako s budoucími členy Parlamentu, protože jejich jména nejsou uvedena na seznamu zvolených kandidátů oficiálně oznámeném španělskými orgány.
- 12 Dne 2. července 2019 bylo zahájeno první zasedání nově zvoleného Parlamentu po volbách 26. května 2019.
- 13 Dne 10. října 2019 zaslala poslankyně Evropského parlamentu A., jednající jménem tří kandidátů prohlášených za zvolené ve volbách konaných dne 26. května 2019, včetně žalobců, předsedovi Parlamentu zvolenému dne 3. července 2019 (dále jen „předseda Parlamentu“), jakož i předsedovi a místopředsedovi výboru Parlamentu pro právní záležitosti e-mail s žádostí 38 poslanců Evropského parlamentu různé státní příslušnosti a z různých politických stran, včetně jí samotné, mimo jiné o to, aby Parlament na základě článku 9 jednacího řádu Parlamentu platného pro deváté volební období (2019-2024), ve znění před změnou provedenou rozhodnutím Parlamentu ze dne 17. ledna 2023 (dále jen „jednací řád“), ochránil poslaneckou imunitu dotčených osob uvedenou v prvním a druhém pododstavci článku 9 protokolu (č. 7) o výsadách a imunitách Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 266, dále jen „protokol č. 7“). Dokumenty citované na podporu této žádosti byly předány Parlamentu e-mailem ze dne 26. listopadu 2019.
- 14 Dne 14. října 2019 vydal vyšetřující soudce trestního senátu Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) vnitrostátní zatýkácí rozkaz, evropský zatýkácí rozkaz a mezinárodní zatýkácí rozkaz na prvního žalobce, aby ten mohl být souzen v trestním řízení uvedeném v bodě 3 výše. Dne 4. listopadu 2019 vydal tentýž soudce obdobné zatýkácí rozkazy na druhého žalobce. Žalobci byli následně zadrženi v Belgii, a sice první žalobce dne 17. října a druhý žalobce dne 7. listopadu 2019, a ještě téhož dne byli podmíněně propuštěni.
- 15 Dvěma podobně formulovanými dopisy ze dne 10. prosince 2019, jedním určeným poslankyni Evropského parlamentu A. a druhým skupině 38 poslanců, předseda Parlamentu odpověděl na žádost uvedenou v bodě 13 výše. V dopise určeném poslankyni Evropského parlamentu A. (dále jen „napadený akt“) upozornil předseda Parlamentu adresátku na usnesení ze dne 1. července 2019, Puigdemont i Casamajó a Comín i Oliveres v. Parlament (T-388/19 R, nezveřejněné, EU:T:2019:467), a na skutečnost, že Parlament nemůže tři dotyčné kandidáty prohlášené za zvolené ve volbách konaných dne 26. května 2019 považovat za členy Parlamentu, neboť španělské orgány oficiálně neoznámily jejich zvolení ve smyslu Aktu o volbě členů Parlamentu ve všeobecných a přímých volbách, jenž je přílohou rozhodnutí Rady 76/787/ESUO, EHS, Euratom ze dne 20. září 1976 (Úř. věst. 1976, L 278, s. 1), ve znění rozhodnutí Rady 2002/772/ES, Euratom ze dne 25. června 2002 a ze dne 23. září 2002 (Úř. věst. 2002, L 283, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 137). Předseda Parlamentu odkázal na dřívější dopisy v tomto smyslu, a sice na

dopis jeho předchůdce, určený žalobcům, ze dne 27. června 2019 (viz bod 11 výše) a dopis ze dne 22. srpna 2019, který zaslal poslankyni Evropského parlamentu A. a podle kterého Parlament nemá možnost přijmout jakékoli opatření týkající se údajné imunity jiného zvoleného kandidáta. Předseda Parlamentu rovněž poukázal na rozsudek Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) ze dne 14. října 2019 týkající se tohoto jiného zvoleného kandidáta. Dále uvedl, že vzal na vědomí stanovisko generálního advokáta M. Szpunara ve věci Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:958) a vyčkává konečného rozhodnutí Soudního dvora. Konečně připomněl, že podle čl. 9 odst. 2 jednacího řádu se člen nebo bývalý člen Parlamentu může nechat zastupovat jen jedním jiným členem, a nikoli 38 členy. Předseda Parlamentu proto vyzval poslankyni Evropského parlamentu A. k tomu, aby z těchto vysvětlení vyvodila své vlastní závěry.

- 16 Rozsudkem ze dne 19. prosince 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115) Soudní dvůr mimo jiné rozhodl, že je třeba mít za to, že osoba, jejíž zvolení do Parlamentu bylo oficiálně vyhlášeno, ale nebylo jí umožněno vyhovět některým požadavkům, které v návaznosti na takové vyhlášení stanoví vnitrostátní právo, ani odcestovat do Parlamentu s cílem zúčastnit se jeho prvního zasedání, požívá imunity podle čl. 9 druhého pododstavce protokolu č. 7.
- 17 Na plenárním zasedání konaném dne 13. ledna 2020 vzal Parlament v návaznosti na rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), na vědomí zvolení žalobců do Parlamentu s účinností od 2. července 2019.
- 18 Téhož dne předal předseda Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) Parlamentu žádost datovanou dnem 10. ledna 2020, postoupenou jménem předsedy trestního senátu uvedeného soudu, a vyplývající z usnesení vyšetřujícího soudce řečeného senátu z téhož dne, a sice žádost o zbavení žalobců imunity na základě čl. 9 třetího pododstavce protokolu č. 7.
- 19 Rozhodnutími ze dne 9. března 2021 Parlament žádosti uvedené v bodě 18 výše vyhověl.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 20 Žalobci navrhují, aby Tribunál:
 - zrušil napadený akt;
 - uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.
- 21 Parlament navrhuje, aby Tribunál:
 - rozhodl, že již není důvodné rozhodovat o žalobě v rozsahu, v němž se týká imunity přiznané článkem 9 prvním pododstavcem písm. b) protokolu č. 7, a ve zbývajících částech žalobu odmítl jako nepřipustnou nebo, podpůrně, zamítl jako neopodstatněnou;
 - podpůrně, odmítl žalobu jako nepřipustnou nebo, ještě podpůrněji, zamítl jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

- 22 Španělské království navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako nepřijatelnou nebo, podpůrně, zamítl jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

Právní rámec

Unijní právo

- 23 Kapitola III protokolu č. 7, týkající se „[č]len[ů] Evropského parlamentu“, obsahuje mimo jiné článek 8, který stanoví:

„Členové Evropského parlamentu nemohou být vyšetřováni, zadrženi nebo stíháni pro své názory či hlasování během výkonu své funkce.“

- 24 Článek 9 protokolu č. 7 stanoví:

„V průběhu zasedání Evropského parlamentu jeho členové:

- a) na území vlastního státu požívají imunit přiznávaných členům parlamentu vlastního státu,
- b) na území všech ostatních členských států nemohou být zadrženi ani soudně stíháni.

Jsou chráněni imunitou rovněž během cesty na místo zasedání Evropského parlamentu a při návratu z něj.

Imunity se nelze dovolávat v případě přistižení při činu; Evropský parlament je oprávněn svého člena imunity zbavit.“

- 25 Kapitola VII protokolu č. 7, nadepsaná „Obecná ustanovení“, obsahuje mimo jiné článek 18, podle kterého:

„Při uplatňování tohoto protokolu jednají orgány Unie ve vzájemné shodě s odpovědnými úřady příslušných členských států.“

- 26 Článek 5 jednacího řádu, nadepsaný „Výsady a imunity“, stanoví:

„1. Poslanci požívají výsad a imunit stanovených Protokolem č. 7 [...]

2. Při výkonu svých pravomocí týkajících se výsad a imunit jedná Parlament v zájmu zachování své integrity jakožto demokratického zákonodárského shromáždění a s cílem zajistit nezávislost poslanců při plnění jejich povinností. Poslanecká imunita není osobní výsadou poslanců, nýbrž zárukou nezávislosti Evropského parlamentu jako celku a jeho poslanců.

[...]“

27 Článek 7 jednacího řádu, nadepsaný „Ochrana výsad a imunit“, stanoví:

„1. V případech, kdy orgány členského státu údajně porušily nebo údajně hodlají porušit výsady nebo imunity současného nebo bývalého poslance, může být Parlament v souladu s čl. 9 odst. 1 požádán, aby rozhodl, zda došlo nebo zda je pravděpodobné, že dojde, k porušení těchto výsad a imunit.

2. Tuto žádost o ochranu výsad a imunit lze podat zejména tehdy, je-li možné se domnívat, že by tyto okolnosti představovaly správní či jiné omezení volného pohybu poslance, který jede na místo zasedání Parlamentu nebo se z něj vrací, nebo správní či jiné omezení poslance vyjádřit názor nebo hlasovat během plnění svých povinností, nebo že by dané okolnosti spadaly do oblasti působnosti článku 9 Protokolu č. 7 [...].

[...]

5. Pokud bylo přijato rozhodnutí neochránit výsady a imunity určitého poslance, může tento poslanec výjimečně požádat o přezkoumání tohoto rozhodnutí, jestliže předloží v souladu s čl. 9 odst. 1 jednacího řádu nové důkazy. Žádost o přezkoumání rozhodnutí není přípustná, pokud bylo proti tomuto rozhodnutí zahájeno řízení na základě článku 263 [SFEU] nebo pokud má předseda Parlamentu za to, že nově předložené důkazy nejsou dostatečně podloženy na to, aby odůvodňovaly přezkoumání rozhodnutí.“

28 Článek 9 jednacího řádu, nadepsaný „Imunitní řízení“, stanoví:

„1. Každá žádost o zbavení poslanecké imunity, s níž se příslušný orgán členského státu obrací na předsedu [Parlamentu], nebo žádost současného či bývalého poslance o ochranu jeho výsad a imunit je oznámena [na plenárním zasedání] Parlamentu a postoupena příslušnému výboru.

2. Se souhlasem dotčeného poslance či bývalého poslance může příslušnou žádost podat jiný poslanec, který může dotčeného poslance či bývalého poslance zastupovat ve všech fázích daného řízení.

[...]

3. Výbor projedná žádosti o zbavení poslanecké imunity nebo žádosti o ochranu výsad a imunit bezodkladně, avšak s přihlédnutím k jejich poměrné složitosti.

[...]

5. Výbor může požádat příslušný orgán o informace nebo odůvodnění, které považuje za nezbytné k tomu, aby mohl zaujmout stanovisko, zda má být poslanec zbaven imunity nebo zda má být jeho imunita ochráněna.

[...]“

Španělské právo

29 Článek 71 španělské Ústavy stanoví:

„1. Poslanci a senátoři jsou v souvislosti s názory vyjádřenými při výkonu svých funkcí nedotknutelní.

2. Po dobu svého mandátu požívají poslanci a senátoři imunity a zadržet či zatknout je lze jen v případě přistižení při spáchání trestného činu. Nemohou být vyšetřováni ani obviněni bez předchozího souhlasu příslušné komory.

3. V trestních řízeních zahájených proti poslancům a senátorům je příslušný trestní senát Tribunal Supremo [(Nejvyšší soud)].

[...]“

30 Články 750 až 754 Ley de Enjuiciamiento Criminal (trestní řád) stanoví:

„Článek 750

Soudce nebo soud, který shledá důvody pro trestní stíhání senátora nebo poslance Cortes [Senát a Poslanecká sněmovna (Španělsko)] z trestného činu, trestní stíhání v průběhu zasedání [Senátu a Poslanecké sněmovny] nezahájí, dokud neobdrží souhlas komory, jejíž je dotyčná osoba členem.

Článek 751

Je-li senátor nebo poslanec přistižen při spáchání trestného činu, může být zadržen či zatčen a trestně stíhán bez souhlasu podle předchozího článku; do dvaceti čtyř hodin po zadržení či zatčení nebo zahájení trestního stíhání je tato skutečnost oznámena komoře, jejíž je dotyčná osoba členem.

Příslušná komora je informována i o jakémkoliv probíhajícím trestním řízení vedeném proti osobě, která je v průběhu svého trestního stíhání zvolena senátorem nebo poslancem.

Článek 752

Je-li proti senátorovi nebo poslanci zahájeno trestní řízení v období, kdy Parlament nezasedá, soudce nebo soud, který jeho věc projednává, neprodleně oznámí tuto skutečnost příslušné komoře.

Totéž platí, bylo-li proti zvolenému senátorovi nebo poslanci zahájeno trestní stíhání před zasedáním [Senátu nebo Poslanecké sněmovny].

Článek 753

Vedoucí soudní kanceláře v každém případě přeruší trestní řízení ode dne oznámení učiněného [Senátu a Poslanecké sněmovně] bez ohledu na to, zda právě zasedají či nikoli, a stav věci k tomuto okamžiku se zachová do okamžiku rozhodnutí příslušné komory.

Článek 754

Odepře-li [Senát nebo Poslanecká sněmovna] požadovaný souhlas, trestní řízení proti senátorovi nebo poslanci se zastaví, ale pokračuje proti ostatním obviněným.“

- 31 Reglamento del Congreso de los Diputados (jednací řád Poslanecké sněmovny) ze dne 10. února 1982 (BOE č. 55, ze dne 5. března 1982, s. 5765) v článku 11 stanoví:

„Po dobu svého mandátu požívají poslanci imunity a zadržen či zatknout je lze jen v případě přistižení při spáchání trestného činu. Nemohou být vyšetřováni ani obviněni bez předchozího souhlasu Poslanecké sněmovny.

- 32 Článek 12 jednacího řádu Poslanecké sněmovny stanoví:

"Předseda sněmovny poté, co se dozví o zadržení či zatčení poslance nebo o jiném soudním či správním opatření, které by mohlo bránit výkonu jeho mandátu, přijme neprodleně veškerá nezbytná opatření k ochraně práv a výsad Poslanecké sněmovny a jejích členů.“

- 33 Reglamento del Senado (jednací řád Senátu) ze dne 3. května 1994 (BOE č. 114, ze dne 13. května 1994, s. 14687) v čl. 22 odst. 1 stanoví:

„Po dobu svého mandátu požívají senátoři imunity a zajistit, zadržen či zatknout je lze jen v případě přistižení při spáchání trestného činu. O zajištění, zadržení či zatčení je neprodleně zpraveno předsednictvo Senátu.

Senátoři nemohou být vyšetřováni ani obviněni bez předchozího souhlasu Senátu vydaného na základě žádosti o zbavení příslušné imunity. Tento souhlas je nutný i tehdy, když se senátorem stane určitá osoba v době, kdy je vůči ní vedeno vyšetřování nebo trestní řízení.“

K přípustnosti žaloby

- 34 Parlament vznesl námitku nepřípustnosti podle čl. 130 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu. Jeho námitka nepřípustnosti vychází z neexistence napadnutelného aktu ve smyslu článku 263 SFEU a zakládá se především na informativní či mezitímní povaze napadeného aktu a podpůrně na skutečnosti, že rozhodnutí o ochraně imunity žalobců podle článku 9 protokolu č. 7 podle článků 7 a 9 jednacího řádu nepředstavuje akt nepříznivě zasahující do jejich právního postavení.

- 35 Žalobci s argumentací Parlamentu nesouhlasí.

- 36 Podle ustálené judikatury jsou za napadnutelné akty ve smyslu článku 263 SFEU považovány akty přijaté orgány bez ohledu na jejich povahu či formu, jejichž účelem je vyvolat závazné právní účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení (rozsudky ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9, a ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-362/08 P, EU:C:2010:40, bod 51).

- 37 Naopak všechny akty Unie bez závazných právních účinků nepodléhají soudnímu přezkumu podle článku 263 SFEU (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, bod 37 a citovaná judikatura).

- 38 Za účelem určení, zda má určitý akt závazné právní účinky, je třeba vycházet z podstaty tohoto aktu a posoudit uvedené účinky podle takových objektivních kritérií, jako je obsah tohoto aktu, případně s přihlédnutím k souvislostem přijetí tohoto aktu, jakož i pravomocem orgánu, jenž je jeho autorem (viz rozsudek ze dne 20. února 2018, *Belgie v. Komise*, C-16/16 P, EU:C:2018:79, bod 32 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 9. července 2020, *Česká republika v. Komise*, C-575/18 P, EU:C:2020:530, bod 47).

K údajné informativní či mezitímní povaze napadeného aktu

- 39 Parlament primárně tvrdí, že napadený akt je čistě informativní a lze jej považovat za mezitímní akt. Jeho obsah nezahrnuje žádné rozhodnutí, kterým by se zamítala žádost o ochranu imunity žalobců či konstatovala její nepřípustnost, ani nemění jejich právní postavení. Podle Parlamentu napadený akt svého adresáta toliko informuje o působnosti článků 7 a 9 jednacího řádu a o některých procesních náležitostech, stručně shrnuje relevantní judikaturu Tribunálu a uvádí některé souvislosti. Parlament rovněž tvrdí, že s ohledem na blížící se vyhlášení rozsudku Soudního dvora ve věci *Junqueras Vies* (rozsudek ze dne 19. prosince 2019, *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115), nechtěl předseda Parlamentu zaujmout konečné stanovisko. Závěr napadeného aktu objasňuje, že jediným účelem tohoto aktu bylo poskytnout poslankyni Evropského parlamentu A. veškeré informace relevantní ze skutkového, právního i procesního hlediska, zejména vzhledem k pochybnostem o souladu žádosti o ochranu s čl. 9 odst. 2 prvním pododstavcem jednacího řádu, tak aby mohla tuto žádost upravit nebo stáhnout.
- 40 Podle ustálené judikatury platí, že aktem informativní povahy nemohou být dotčeny zájmy adresáta ani změněno jeho právní postavení v porovnání s jeho postavením před obdržáním uvedeného aktu (viz rozsudek ze dne 11. prosince 2012, *Sina Bank v. Rada*, T-15/11, EU:T:2012:661, bod 30 a citovaná judikatura). Totéž platí pro mezitímní akt, který vyjadřuje mezitímní stanovisko dotčeného orgánu, s výjimkou jakéhokoli mezitímního aktu, který vyvolává samostatné právní účinky, jestliže jeho protiprávnost nelze napravit prostřednictvím žaloby namířené proti konečnému rozhodnutí, jehož je přípravnou fází (viz rozsudek ze dne 3. června 2021, *Maďarsko v. Parlament*, C-650/18, EU:C:2021:426, body 44 a 46 a citovaná judikatura).
- 41 V projednávané věci předseda Parlamentu napadeným aktem zdůraznil, že podle jednacího řádu může žádost o ochranu výsad a imunit podaná na základě článků 7 a 9 jednacího řádu směřovat jen k ochraně uvedených výsad a imunit současného nebo bývalého člena Parlamentu. Dále v podstatě – s odkazem na usnesení ze dne 1. července 2019, *Puigdemont i Casamajó a Comín i Oliveres v. Parlament* (T-388/19 R, nezveřejněné, EU:T:2019:467), a na dopisy od jeho předchůdce a jeho samotného – vysvětlil, že vzhledem k tomu, že španělské orgány oficiálně neoznámily zvolení žalobců, nelze mít za to, že by tito žalobci získali postavení člena Parlamentu. Konečně připomněl, že podle čl. 9 odst. 2 jednacího řádu se člen nebo bývalý člen Parlamentu může nechat zastupovat jen jedním jiným členem, a nikoli 38 členy. Předseda Parlamentu proto vyzval poslankyni Evropského parlamentu A. k tomu, aby z těchto vysvětlení vyvodila své vlastní závěry (viz bod 15 výše).
- 42 Na závěrečnou formuli, která ponechává na adresátce aktu, aby určila, jaké má důsledky, proto nelze, ačkoli Parlament tvrdí opak, nahlížet tak, že by „jednoznačně objasň[ovala]“, že jediným účelem napadeného aktu bylo poskytnout poslankyni Evropského parlamentu A. faktické, právní a procesní informace.

- 43 Článek 9 odst. 1 jednacího řádu totiž stanoví, že když předseda Parlamentu obdrží žádost současného nebo bývalého poslance o ochranu výsad a imunit, oznámí tuto žádost na plenárním zasedání Parlamentu a postoupí ji příslušnému výboru. Je přitom nesporné, že napadený akt je jediným úkonem uskutečněným k vyřízení žádosti o ochranu imunity žalobců, která nebyla oznámena na plenárním zasedání Parlamentu ani postoupena příslušnému výboru.
- 44 Shora zmíněná závěrečná formule je navíc umístěna pod desatero bodů, jejichž účelem je v podstatě vysvětlit, že žalobce nelze považovat za osoby, jež získaly postavení poslance, potažmo za osoby požívající imunit spojených s tímto postavením. V jednom z bodů je rovněž zpochybněn soulad žádosti o ochranu s ustanoveními čl. 9 odst. 2 jednacího řádu.
- 45 V této souvislosti nemůže odkaz na očekávaný rozsudek Soudního dvora ve věci Junqueras Vies (rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115), uvedený v bodě předcházejícím předposlední bod napadeného aktu, stačit k tomu, aby byla napadenému aktu přiznána povaha mezitímního aktu, jak tvrdí Parlament, zejména když lze takový odkaz chápat jako reakci na skutečnost, že autoři žádosti se dovolávají stanoviska generálního advokáta M. Szpunara v uvedené věci.
- 46 Je tudíž třeba mít za to, že napadeným aktem posuzovaným jako celek předseda Parlamentu v podstatě implicitně odmítl oznámit žádost o ochranu imunity žalobců na plenárním zasedání Parlamentu a postoupit ji příslušnému výboru k posouzení.
- 47 Z uvedeného vyplývá, že námitku nepřípustnosti vznesenou Parlamentem je třeba v rozsahu, v němž vychází z informativní či mezitímní povahy napadeného aktu, zamítnout.

K absenci právních účinků případného rozhodnutí Parlamentu o ochraně imunity žalobců

- 48 Parlament tvrdí, že napadený akt nevyvolává právní účinky, protože rozhodnutí o ochraně imunity žalobců stanovené v článku 9 protokolu č. 7 není vůči vnitrostátním orgánům samo o sobě závazné. Podle Parlamentu nelze sice bez dalšího vyloučit, že rozhodnutí o ochraně imunity poslance stanovené v článku 9 protokolu č. 7 vyvolává právní účinky, avšak to, zda skutečně nastanou, závisí na pravomocích přiznaných jednotlivým parlamentním shromážděním vnitrostátním právem, na něž odkazuje čl. 9 první pododstavec písm. a) protokolu č. 7. Španělským parlamentním shromážděním přitom není možnost požádat o přerušování trestního stíhání proti některému z jejich členů přiznána žádným ustanovením španělského práva.
- 49 Parlament dodává, že vnitrostátní akty, které podle žalobců pramení z napadeného aktu, byly španělskými orgány přijaty autonomně jen na základě vnitrostátního práva. Tvrdí také, že vyvodit, že by rozhodnutí o ochraně imunity poslance vyvolávalo právní účinky, z článku 9 protokolu č. 7 nelze. Parlament konečně připomíná, že jeho jednací řád nemůže zakládat právní povinnosti ve vztahu k členským státům.
- 50 Žalobci v první řadě tvrdí, že rozhodnutí Parlamentu o ochraně imunity poslance stanovené v článku 9 protokolu č. 7 má právní účinky.
- 51 V tomto ohledu tvrdí, že mezi pravomocemi Parlamentu ve vztahu k imunitě stanovené v článku 8 protokolu č. 7 a pravomocemi, které má ve vztahu k imunitě stanovené v článku 9 tohoto protokolu, není žádná analogie. Co se imunity stanovené v článku 9 protokolu č. 7 týče, pravomoc Parlamentu přijmout rozhodnutí o ochraně, které by vyvolávalo právní účinky, se

zakládá na jeho pravomoci zbavit svého člena imunity na základě čl. 9 třetího pododstavce tohoto protokolu, z čehož vyplývá, že Parlament má výlučnou pravomoc rozhodnout, zda v určité věci tato imunita jeho člena chrání.

- 52 Žalobci dále tvrdí, že i kdyby bylo pravomoc Parlamentu chránit poslaneckou imunitu třeba hledat ve vnitrostátním právu, španělské právo přiznává parlamentním shromážděním pravomoc přijímat opatření, která zavazují vnitrostátní soudy.
- 53 Ve druhé řadě žalobci tvrdí, že kdyby předseda Parlamentu zahájil řízení o ochraně jejich imunity, byly by vnitrostátní soudy na základě zásady loajální spolupráce povinny přerušit řízení, které vůči nim bylo zahájeno, přinejmenším do ukončení řízení před Parlamentem, což by bránilo vydání zatýkacích rozkazů ze dnů 14. října a 4. listopadu 2019. Napadený akt vedl navíc k tomu, že byli zbaveni některých práv zaručených Listinou základních práv Evropské unie, včetně práva na výkon jejich mandátu.

– *Úvodní poznámky*

- 54 Z judikatury vyplývá, že odpověď unijního orgánu na žádost, která mu byla zaslána, nepředstavuje nezbytně rozhodnutí ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, které by tak osobě, jíž je tato odpověď určena, umožnilo podat žalobu na neplatnost (usnesení ze dne 27. ledna 1993, Miethke v. Parlament, C-25/92, EU:C:1993:32, bod 10; rozsudek ze dne 15. září 2022, PNB Banka v. ECB, C-326/21 P, nezveřejněný, EU:C:2022:693, bod 92, a usnesení ze dne 5. září 2012, Farage v. Parlament a Buzek, T-564/11, nezveřejněné, EU:T:2012:403, bod 27).
- 55 Pokud má dále rozhodnutí unijního orgánu zápornou povahu, musí být toto rozhodnutí posuzováno v závislosti na povaze žádosti, na niž poskytuje odpověď (rozsudky ze dne 8. března 1972, Nordgetreide v. Komise, 42/71, EU:C:1972:16, bod 5; ze dne 24. listopadu 1992, Buckl a další v. Komise, C-15/91 a C-108/91, EU:C:1992:454, bod 22, a ze dne 9. října 2018, Multiconnect v. Komise, T-884/16, nezveřejněný, EU:T:2018:665, bod 45). Zejména platí, že odmítnutí je aktem, který je napadnutelný žalobou na neplatnost ve smyslu článku 263 SFEU, jestliže by akt, který unijní orgán odmítá přijmout, mohl být na základě tohoto ustanovení sám napaden (viz rozsudek ze dne 22. října 1996, Salt Union v. Komise, T-330/94, EU:T:1996:154, bod 32 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že když orgán zamítne žádost, která mu byla zaslána, nepředstavuje toto zamítnutí akt napadnutelný žalobou na neplatnost, jestliže tato žádost nesměruje k tomu, aby tento orgán přijal opatření s právně závaznými účinky (usnesení ze dne 5. září 2012, Farage v. Parlament a Buzek, T-564/11, nezveřejněné, EU:T:2012:403, bod 27, a ze dne 1. února 2018, Collins v. Parlament, T-919/16, nezveřejněné, EU:T:2018:58, bod 19).
- 56 V projednávané věci je tudíž za účelem určení, zda odmítnutí předsedy Parlamentu vyhovět žádosti o ochranu imunity žalobců je napadnutelným aktem ve smyslu článku 263 SFEU, třeba zkoumat, zda požadované rozhodnutí o ochraně může vyvolat právní účinky, přičemž je třeba připomenout, že cílem uvedené žádosti bylo chránit poslaneckou imunitu žalobců podle čl. 9 prvního a druhého pododstavce protokolu č. 7.
- 57 Předně je třeba připomenout, že v souladu s čl. 5 odst. 1 a čl. 13 odst. 2 SEU jedná Parlament v mezích pravomocí, které mu svěřují Smlouvy. Zbavení poslance Evropského parlamentu imunity je přitom výslovně upraveno v čl. 9 třetím pododstavci protokolu č. 7, avšak ochrana jeho imunity je upravena jen články 7 a 9 jednacího řádu.

58 Dále bylo již rozhodnuto, že rozhodnutí Parlamentu o ochraně imunity stanovené v článku 8 Protokolu č. 7 představuje pouze stanovisko, které nemá vůči vnitrostátním soudům žádný závazný účinek (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. října 2008, Marra, C-200/07 a C-201/07, EU:C:2008:579, bod 39, a ze dne 6. září 2011, Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, bod 39). K tomuto závěru dospěl Soudní dvůr na základě následujících skutečností: zaprvé protokol č. 7 nestanoví pravomoc Parlamentu ověřovat v případě soudních řízení vedených proti poslanci pro jeho názory a hlasování, zda jsou splněny podmínky pro uplatnění této imunity. Zadruhé taková pravomoc nemůže vyplývat z jednacího řádu, který je aktem o vnitřní organizaci, jenž nemůže založit ve prospěch Parlamentu pravomoci, které mu nejsou výslovně svěřeny normativním aktem, v daném případě protokolem č. 7. Zatřetí okolnost, že právní řád členského státu stanoví řízení o ochraně členů vnitrostátního parlamentu, které mu umožňuje zasáhnout, pokud vnitrostátní soud tuto imunitu neuzná, neznamená, že jsou Parlamentu přiznány stejné pravomoci vůči poslancům Evropského parlamentu pocházejícím z tohoto státu, jelikož článek 8 protokolu takovou pravomoc výslovně nestanoví ani neodkazuje na vnitrostátní právní předpisy (rozsudek ze dne 21. října 2008, Marra, C-200/07 a C-201/07, EU:C:2008:579, body 32, 38 a 40). Na druhou stranu ani rozhodnutí Parlamentu neochránit imunitu stanovenou v článku 8 protokolu č. 7 není podle judikatury aktem s právně závaznými účinky (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 5. září 2012, Farage v. Parlament a Buzek, T-564/11, nezveřejněné, EU:T:2012:403, bod 28, a ze dne 1. února 2018, Collins v. Parlament, T-919/16, nezveřejněné, EU:T:2018:58, bod 21).

59 Žalobci tvrdí, že tuto judikaturu nelze na rozhodnutí o ochraně imunity stanovené v článku 9 protokolu č. 7 použít. Podle nich je základem pravomoci Parlamentu přijímat rozhodnutí o ochraně této imunity se závaznými účinky vůči vnitrostátním soudům jeho výlučná pravomoc zbavit svého člena imunity podle čl. 9 třetího pododstavce protokolu č. 7 nebo případně vnitrostátní právo, na které odkazuje čl. 9 první pododstavec písm. a) téhož protokolu.

60 Je proto třeba postupně posoudit oba základy, na které poukazují žalobci.

– *Pravomoc Parlamentu z titulu jeho oprávnění zbavit svého člena imunity*

61 Žalobci tvrdí, že oprávnění zbavit imunity stanovené v čl. 9 třetím pododstavci protokolu č. 7 zahrnuje oprávnění imunity nezbavit, a tedy, jak tvrdí, oprávnění tuto imunitu chránit. Podle jejich názoru by rozhodnutí nezbavit imunity přijaté v návaznosti na žádost vnitrostátních orgánů a rozhodnutí o ochraně imunity přijaté v návaznosti na žádost poslance měla mít stejné závazné účinky. Mají totiž za to, že jen Parlament má pravomoc závazně rozhodnout, zda imunita stanovená v článku 9 protokolu č. 7 určitého člena v dané věci chrání či nechrání. Protokol č. 7 ve spojení s článkem 343 SFEU, čl. 4 odst. 3 SEU a článkem 18 protokolu č. 7 tudíž Parlamentu umožňuje, aby na žádost poslance, a nikoli členského státu, odmítl zbavit tohoto poslance imunity, a tedy tuto imunitu, jak uvádějí žalobci, chránil. Jedná se o jediný výklad, který umožňuje zaručit užitečný účinek imunit a zajistit dodržení zásady efektivity.

62 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že čl. 9 třetí pododstavec protokolu č. 7 přiznává Parlamentu výlučné oprávnění zbavit svého člena imunity stanovené v článku 9 uvedeného protokolu, a tedy oprávnění zbavit poslance ochrany, které požívá na základě tohoto ustanovení. Takové rozhodnutí představuje napadnutelný akt ve smyslu článku 263 SFEU (rozsudek ze dne 15. října 2008, Mote v. Parlament, T-345/05, EU:T:2008:440, bod 31). Výkon tohoto oprávnění znamená, že Parlament je o zbavení imunity požádán příslušným orgánem. Tento orgán tedy již konstatoval, že poslanec v rámci daného řízení požívá imunity stanovené v článku 9 protokolu č. 7, a požádal Parlament o zbavení této imunity, aby v tomto řízení mohl pokračovat. Parlament

tedy musí rozhodnout, zda daného člena této imunity zbaví, i když protokol č. 7 neupřesňuje kritéria, z nichž má vycházet. Vzhledem k politické povaze takového rozhodnutí má tedy Parlament v tomto ohledu velmi širokou posuzovací pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. ledna 2013, Gollnisch v. Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 59, a ze dne 12. února 2020, Bilde v. Parlament, T-248/19, nezveřejněný, EU:T:2020:46, bod 19).

- 63 Naopak k ochraně imunity poslance podle článku 9 protokolu č. 7 na základě článků 7 a 9 jednacího řádu může být Parlament vyzván jen tehdy, když nebyla podána žádost o zbavení imunity. Podle judikatury totiž ochrana této imunity přichází v úvahu pouze v případě, kdy v případě neexistence žádosti o zbavení imunity je tato imunita porušena jednáním příslušných orgánů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. ledna 2013, Gollnisch v. Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 52). Pro rozhodnutí o takové žádosti o ochranu musí Parlament podle čl. 7 odst. 1 jednacího řádu zkoumat, zda došlo nebo zda je pravděpodobné, že dojde, k porušení imunity stanovené v článku 9 protokolu č. 7.
- 64 Z toho vyplývá, že posuzování žádosti o zbavení imunity a posuzování žádosti o ochranu imunity stanovené v článku 9 protokolu č. 7 jsou dva odlišné procesy.
- 65 Zadruhé na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, nemůže být výlučné oprávnění zbavit imunity stanovené v článku 9 protokolu č. 7, přiznané třetím pododstavcem tohoto článku, vykládáno tak, že by Parlamentu přiznávalo výlučnou pravomoc závazně rozhodnout, zda poslanec ve vztahu ke skutkům, které jsou mu vytýkány, požívá imunity stanovené v článku 9 protokolu č. 7.
- 66 Tuto pravomoc mají totiž v první řadě orgány, zejména vnitrostátní soudy, které vedou soudní řízení a jsou v tomto rámci povinny uplatňovat ustanovení protokolu č. 7. Pokud tedy tyto orgány konstatují, že se na skutky vytýkané poslanci vztahuje imunita stanovená v článku 9 protokolu č. 7, případně ve spojení s vnitrostátním právem, mají povinnost, chtějí-li pokračovat ve zmíněných řízeních, požádat Parlament o jeho zbavení této imunity. Je třeba připomenout, že výkonem této pravomoci není dotčena možnost, či dokonce povinnost vnitrostátních soudů, jež mají tato ustanovení uplatnit, položit Soudnímu dvoru na základě článku 267 SFEU otázku týkající se výkladu uvedeného protokolu. Kromě toho tato pravomoc vnitrostátních orgánů nevyklučuje pravomoc, kterou má Parlament vykonávat, když poté, co je mu předložena žádost o zbavení imunity, zkoumá, zda poslanec skutečně požívá imunity stanovené v článku 9 protokolu č. 7, aby následně rozhodl, zda je či není třeba ho této imunity zbavit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. ledna 2013, Gollnisch v. Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 47). Toto zkoumání tedy spadá do pravomoci přiznané Parlamentu článkem 9 třetím pododstavcem uvedeného protokolu tehdy, je-li prováděno v souvislosti se žádostí o zbavení poslanecké imunity.
- 67 Žalobci tvrdí, že by takový výklad rozdělení pravomocí mezi Parlament a členské státy v souvislosti s článkem 9 protokolu č. 7 ohrozil užitečný účinek imunit přiznaných členům Parlamentu, potažmo cíl chránit fungování a nezávislost Parlamentu, který sledují.
- 68 Nicméně zaprvé široký výklad ustanovení unijního práva za účelem zachování jeho užitečného účinku nemůže vést k porušení rozdělení pravomocí mezi Unii a její členské státy stanoveného Smlouvami. Tak by tomu přitom bylo, kdyby z čl. 9 třetího pododstavce protokolu č. 7 bylo vyvozeno, že Parlament má výlučnou pravomoc určit, zda je soudním řízením vedeným proti poslanci ohrožena imunita tohoto poslance. Zadruhé ochrana, kterou článek 9 protokolu č. 7 přiznává poslancům, stejně jako povinnost orgánů členských států ji respektovat, vyplývá přímo z protokolu č. 7, a nikoli z ustanovení jednacího řádu Parlamentu či z rozhodnutí Parlamentu přijatého na základě tohoto jednacího řádu. Tato ochrana je tudíž pro orgány, které vedou soudní

řízení, závazná. Tyto vnitrostátní orgány mají proto povinnost v případě, že konstatují ohrožení imunity stanovené v článku 9 protokolu č. 7, přerušit tato řízení a požádat Parlament o zbavení imunity. V důsledku nedodržení článku 9 protokolu č. 7 vnitrostátními orgány může Evropská komise, které na základě článku 258 SFEU přísluší dbát na to, aby členské státy dodržovaly ustanovení Smluv, zahájit řízení pro nesplnění povinnosti.

- 69 Z toho vyplývá, že rozhodnutí nevyhovět žádosti vnitrostátních orgánů o zbavení imunity a rozhodnutí o ochraně imunity na žádost poslance nejsou přijímána ve stejném právním rámci. Jejich právní účinky tedy, ačkoli žalobci tvrdí opak, nemusí nutně být stejné.
- 70 Žalobci nemohou tudíž důvodně tvrdit, že Parlament může na základě čl. 9 třetího pododstavce protokolu č. 7 přijímat rozhodnutí o ochraně imunity stanovené v článku 9 uvedeného protokolu, která jsou vůči vnitrostátním soudům závazná.

– *Pravomoc Parlamentu na základě vnitrostátního práva*

- 71 Parlament tvrdí, že k určení právních účinků rozhodnutí o ochraně imunity stanovené v článku 9 protokolu č. 7 je nezbytné vzít v úvahu odkaz na vnitrostátní právo obsažený v tomto článku. V této souvislosti platí, že pokud právo členského státu přiznává vnitrostátnímu parlamentu pravomoc požádat o přerušení či zastavení stíhání jednoho z jeho členů, má Parlament stejnou pravomoc ve vztahu k poslanci Evropského parlamentu zvolenému za tento stát. Parlament se domnívá, že v takovém případě by rozhodnutí o ochraně imunity poslance mělo závazné právní účinky a rozhodnutí neochránit imunitu by mohlo být předmětem žaloby na neplatnost.
- 72 Žalobci tvrdí, že navázání právních účinků na vnitrostátní právo, na něž odkazuje čl. 9 první pododstavec písm. a) protokolu č. 7, není přiměřené, jelikož zavádí rozdílné zacházení s imunitami a v případě neexistence žádosti o zbavení imunity ponechává bez ochrany imunitu stanovenou v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) a imunitu stanovenou v druhém pododstavci protokolu č. 7, třebaže ty se řídí výlučně unijním právem. Kromě toho je toto navázání na vnitrostátní právo v rozporu se zásadou rovnosti mezi poslanci a narušuje volný pohyb osob, protože v případě porušování imunit jedním a týmž členským státem by Parlament mohl chránit poslance zvolené za tento stát, a nikoli poslance zvolené za jiné státy.
- 73 Podpůrně žalobci tvrdí, že i kdyby bylo třeba pravomoc Parlamentu chránit poslaneckou imunitu hledat ve vnitrostátním právu, mohl by Parlament přijmout opatření, která by zavazovala vnitrostátní soudy, na základě ustanovení článku 12 jednacího řádu Poslanecké sněmovny a ustanovení čl. 751 odst. 2 ve spojení s článkem 753 trestního řádu. Žalobci dodávají, že výklad těchto vnitrostátních ustanovení musí zajistit, aby byl Evropský parlament v plném rozsahu schopen plnit svá poslání.
- 74 V tomto ohledu je třeba v první řadě připomenout, že podle čl. 9 prvního pododstavce písm. a) protokolu č. 7 požívají členové Parlamentu na území vlastního státu imunit přiznávaných vnitrostátním právem členům parlamentu vlastního státu (viz bod 24 výše). Toto ustanovení znamená, že rozsah a dosah imunity, které požívají poslanci Evropského parlamentu na území vlastního státu, jinými slovy věcný obsah této imunity, určují jednotlivé vnitrostátní právní řády, na které odkazuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2010, Gollnisch v. Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, bod 106).

- 75 Je nesporné, že vnitrostátní právní řády se co do věcného obsahu poslanecké imunity liší. Poslanecká imunita tak může spočívat v nemožnosti orgánů činných v trestním řízení přijmout vůči členům vnitrostátního parlamentu určitá opatření, aniž předtím získají souhlas, zpravidla souhlas shromáždění, k němuž tito členové náleží. Může rovněž spočívat v oprávnění vnitrostátního parlamentu požádat, bez návrhu nebo na žádost dotyčného člena, o pozastavení platnosti určitých opatření, která již vůči tomuto členovi byla přijata, jako je zbavení osobní svobody nebo úkony činěné v rámci trestního stíhání, zejména pokud tyto orgány neuznají imunitu uvedeného člena. Tato pravomoc přiznaná vnitrostátnímu parlamentu je nutně součástí věcného obsahu imunity členů tohoto parlamentu.
- 76 Z toho vyplývá, že odkaz na vnitrostátní právo učiněný v čl. 9 prvním pododstavci písm. a) protokolu č. 7 znamená, že pokud právo členského státu stanoví pro ochranu imunity členů vnitrostátního parlamentu řízení, které tomuto parlamentu umožňuje zasáhnout u orgánů činných v trestním řízení, zejména vyžadováním přerušeni či zastavení trestního stíhání jeho člena, jsou stejné pravomoci přiznány Parlamentu ve vztahu k jeho poslancům zvoleným za tento stát (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2010, Gollnisch v. Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, body 105 a 115).
- 77 K tvrzení žalobců, že by takový výklad vedl k rozdílnému zacházení mezi členy Parlamentu podle státu, za nějž byli zvoleni, je třeba uvést, že takový rozdíl vyplývá z odkazu na vnitrostátní právo učiněného v čl. 9 prvním pododstavci písm. a) protokolu č. 7.
- 78 Ve druhé řadě je v projednávané věci namíste konstatovat, že článek 71 španělské Ústavy (viz bod 29 výše) nepřiznává vnitrostátnímu parlamentu žádnou pravomoc k zásahu, pokud vnitrostátní orgány neuznají imunitu člena vnitrostátního parlamentu, případně vyžadováním přerušeni či zastavení trestního stíhání zahájeného vůči tomuto členovi nebo přerušeni jeho vazby.
- 79 Žalobci ovšem tvrdí, že ustanovení čl. 751 odst. 2 ve spojení s článkem 753 trestního řádu a ustanovení článku 12 jednacího řádu Poslanecké sněmovny svěřují vnitrostátnímu parlamentu pravomoc přijímat za účelem zajištění ochrany imunity jeho členů, je-li ohrožena, akty, které jsou pro justiční orgány závazné.
- 80 V tomto ohledu ze znění čl. 751 odst. 2 a článku 753 trestního řádu vyplývá, že španělskému parlamentu nepřiznávají vlastní pravomoc, zejména ne pravomoc vyžadovat přerušeni trestního řízení. Přerušeni řízení podle článku 753 trestního řádu totiž nastává automaticky s poskytnutím informace o situaci dotčeného poslance příslušnými orgány vnitrostátnímu parlamentu. Tento automatický účinek je dočasný, neboť přerušeni trvá do rozhodnutí vnitrostátního parlamentu.
- 81 Kromě toho je třeba konstatovat, že výklad ustanovení uvedených výše v bodě 79 podaný žalobci odmítl Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) i Tribunal Constitucional (Ústavní soud). Tribunal Constitucional (Ústavní soud) konkrétně v rozsudku č. 70/2021 ze dne 18. března 2021, z něhož byl právní názor převzat do pozdějších rozsudků, v podstatě rozhodl, že na rozdíl od toho, co stanoví ústavy jiných států, má tuzemský parlament jen pravomoc dát či nedat souhlas s trestním stíháním některého z jeho členů, avšak nemá žádné jiné pravomoci, například pravomoc přerušit vazbu nebo trestní stíhání. Tribunal Constitucional (Ústavní soud) rovněž připomněl, že ustanovení trestního řádu a jednacích řádů Senátu a Poslanecké sněmovny musí být vykládána v souladu s ustanoveními článku 71 španělské Ústavy.

- 82 Je tedy třeba konstatovat, že ustanovení vnitrostátního práva připomenutá v bodech 29 až 33 výše, tak jak jsou vykládána vnitrostátními soudy, nepřiznávají španělskému parlamentu pravomoc chránit imunitu svého člena, pokud vnitrostátní soud tuto imunitu neuzná, zejména vyžadováním přerušeni či zastavení soudního řízení zahájeného vůči tomuto členovi. Parlament tudíž na základě vnitrostátního práva, na které odkazuje čl. 9 první pododstavec písm. a) protokolu č. 7, takovou pravomoc ve vztahu k poslancům zvoleným za Španělské království nemá.
- 83 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že Parlament nemá na základě normativního aktu pravomoc přijmout rozhodnutí o ochraně imunity žalobců, které by vůči španělským soudům bylo závazné. Parlament tudíž nemohl v odpověď na žádost o ochranu imunity žalobců přijmout rozhodnutí s právně závaznými účinky.
- 84 Tento závěr nezpochybnují ani ostatní argumenty vznesené žalobci.
- 85 Zaprvé k odkazu žalobců na účinky, které by vyplývaly z uplatnění zásady loajální spolupráce, je třeba uvést, že z této zásady zakotvené v čl. 4 odst. 3 SEU vyplývá, že členské státy učiní veškerá opatření nezbytná k zajištění působnosti a účinnosti unijního práva. Podle článku 18 protokolu č. 7, který v tomto ohledu upřesňuje zásadu zakotvenou v čl. 4 odst. 3 SEU, jsou unijní orgány a orgány členských států povinny spolupracovat, aby se zabránilo jakémukoli konfliktu při výkladu a používání ustanovení tohoto protokolu [viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Komise v. Slovinsko (Archivy ECB), C-316/19, EU:C:2020:1030, bod 119 a citovaná judikatura]. Pokud tedy bylo proti poslanci Evropského parlamentu zahájeno řízení před vnitrostátním soudem a tento soud byl informován o zahájení řízení o ochraně výsad a imunit téhož poslance, musí uvedený soud přerušit soudní řízení (rozsudek ze dne 21. října 2008, Marra, C-200/07 a C-201/07, EU:C:2008:579, bod 43).
- 86 Podle žalobců napadený akt nutně vyvolal právní účinky, neboť kdyby předseda Parlamentu zahájil řízení o ochraně jejich imunity tím, že by jej oznámil na plenárním zasedání Parlamentu a postoupil příslušnému výboru, musely by španělské soudní orgány přerušit trestní řízení vedené proti nim.
- 87 V tomto ohledu je třeba připomenout judikaturu, podle níž účinky aktu, kterým se zamítá žádost o přijetí rozhodnutí, musí být posuzovány s ohledem na účinky takto požadovaného rozhodnutí (viz bod 55 výše). Z toho vyplývá, že účinky napadeného aktu musí být posuzovány vzhledem k účinkům požadovaného rozhodnutí o ochraně. Účinky takového rozhodnutí by ovšem v projednávané věci nenastaly (viz bod 83 výše). Je třeba rovněž uvést, že účinek spočívající v přerušeni vnitrostátního soudního řízení, jehož se žalobci dovolávají, nevyplývá ze zahájení řízení o ochraně imunity člena Parlamentu, nýbrž z důsledků, které musí vnitrostátní soud vyvodit z obdržené informace o zahájení takového řízení, aby tak dodržel zásadu loajální spolupráce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. října 2008, Marra, C-200/07 a C-201/07, EU:C:2008:579, bod 43), na což dohlíží unijní soud.
- 88 Zadruhé žalobci tvrdí, že předseda Parlamentu napadeným aktem umožnil španělským soudům pokračovat v porušování jejich imunity a některých jejich základních práv, a to zejména vydáním zatýkacích rozkazů zmíněných v bodě 14 výše. Je přitom nutno konstatovat, že tvrzená porušení vyplývají z aktů přijatých na vnitrostátní úrovni a Parlament neměl žádnou pravomoc zabránit jejich vydání právně závazným rozhodnutím.

- 89 Z výše uvedeného vyplývá, že napadený akt nemůže být napaden žalobou na neplatnost podle článku 263 SFEU. Námitce nepřijatelnosti vznesené Parlamentem je proto třeba vyhovět a žalobu je nutno odmítnout pro nepřijatelnost, aniž je třeba se zabývat návrhem Parlamentu na nevydání rozhodnutí o části žaloby a námitkou nepřijatelnosti vznesenou Španělským královstvím a vycházející z neexistence právního zájmu žalobců na podání žaloby, a konečně ani námitkou nepřijatelnosti vznesenou Parlamentem a Španělským královstvím ve vztahu k novým důkazům předloženým žalobci v den jednání.

K nákladům řízení

- 90 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 91 Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit povinnost nést vlastní náklady řízení a nahradit náklady řízení vynaložené Parlamentem.
- 92 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu ponese Španělské království vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se odmítá.**
- 2) **Carles Puigdemont i Casamajó a Antoni Comín i Oliveres ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropským parlamentem.**
- 3) **Španělské království ponese vlastní náklady řízení.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Kanninen

Szwarcz

Norkus

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 5. července 2023.

Podpisy.